

Kedves Olvasó!

Szeretném megosztani rövid történetemet arról, ahogyan élek, annak tudatában, hogy az SM-es betegek csoportjába tartozom

 ÁGNES VAGYOK, huszonkilenc éves múltam. Másodikos gimnazistaként otthon egy szombati napon arra ébredtem, hogy mindkét karom és lábam elzsibbadt. Elmentünk az ügyeletre, de nem vettek komolyan, mondván, nincs semmi bajom, pihenjem ki magam. Az első munkanapon jelentkeztem a háziorvosnál, aki úgy gondolta, súlyosabb a dolog. Áttelefonált az idegosztályra. Ott a vizsgálat után a főorvosnő, dr. Zsolnai Mária azonnal beutalt a kórházba. Sejtette, mi lehet a probléma, de a szükséges vizsgálatok nélkül diagnózist nem tudott adni. A kezelést azonnal megkezdte, amitől pár nap múlva javulni kezdtem. Ezután kezdődtek a célzott vizsgálatok, melyek nem látszottak igazolni a feltételezett diagnózist. Az utolsó vizsgálat (MRI) azonban minden kétséget kizárt.

A doktornő behívatta szüleimet, és közölte, hogy betegségem sclerosis multiplex. Ez szüleimnek nem mondott semmit, ezért elmagyarázta, hogy tulajdonképpen gyulladásról van szó, egy súlyos, gyógyíthatatlan betegségről. Azt is elmondta, hogy a vizsgálat eredménye sokkal rosszabb, mint amire számított. Javasolta, hogy hagyjam abba az iskolát, ne terheljem magam, és pihenjek sokat. Döntenem kellett. Zeneiskolába jártam, akkor már 11 éve hegedültem, komoly- és népzenet is játszottam. Kompromisszumot kellett kötnöm, így a zenét befejeztem, bár nagyon szerettem. A vegyipari középiskolát pedig magántanulóként folytattam, nem hagytam abba.

A főorvosnő szavai azonban ott visszhangoztak a fülemben. Nem gyógyítható. Elkeseredtem. Mi lesz velem, kérdeztem magamtól. Még csak 17 éves vagyok. Egy világ dőlt össze bennem. Nem láttam kiutat. Ez a negatív életkép azonban csak rövid ideig tartott. Végiggondoltam a helyzetem. Vannak em-

berek, akik nálam sokkal rosszabb és fájdalmasabb betegségben szenvednek. Tulajdonképpen „szerencsés” vagyok. Ha így szemléltem a betegséget, már nem is éreztem magam olyan szerencsétlennek.

Egyik rosszullétem alkalmával Zsolnai főorvosnő tudtomra adta, hogy van egy új gyógymód, mellyel a betegségemet kezelni tudják, de ettől sem fogok meggyógyulni. Amikor rátért a kezelés feltételeire, elborzadtam. Magamat kellene injekciónom. Kaptam egy éjszaka gondolkodási időt. Úgy döntöttem, ha bármivel segíthetek magamon, megteszem. Rövid időn belül értesítettek, hogy megkapom az injekciós kezelés lehetőségét. Nagyon boldog voltam. Csak arra tudtam gondolni, hogy ettől sokkal jobb lesz, hogy mennyire szerencsés vagyok. „Hősiesen” adtam magamnak az injekciót, melynek hatása felülmúlta várakozásaimat. Négy év alatt már csak egyszer lettem rosszul.

A vegyipari technikumot befejeztem. Ezután elhelyezkedtem dolgozni, ami nem volt könnyű, hiszen betegen nem kapkodtak értem, de sikerült. Napi nyolc órát dolgoztam. Munka mellett két főiskolai és két egyetemi diplomát szereztem kiváló eredménnyel. Általában két iskolát végeztem egyszerre. Jelenleg a Pécsi Tudományegyetem jogász szakán tanulok, és egy informatikai cégnél szoftverfejlesztőként dolgozom. Szeretem a munkám.

Terveimben szerepel a családalapítás. Szüleimnek és testvéreimnek köszönhetően – akik mindvégig mellettem álltak, támogattak, biztattak – élem az életemet úgy, mint teljes értékű, egészséges ember.

Nem felejttem el Madách Imre szavait:
„Ember küzdj, és bízva bízzál!”